



PÂTURAGE SUR LA MONTAGNE EN AUVERGNE.

een Diaz vergeleken, lijkt deze kunst van den Arbeid wel een aardkluit bij een juweel. Doch het is 'n vruchtbaar brok aarde, die brood voortbrengt. Wij schreven, hoe Millet zelf zei, dat hij in de schildering van een woud iets zou willen geven, dat het hart van den mensch verwijdt en tegelijk doet krimpen. Onze groote kunstenaars, wien gevraagd werd, wat hen zoo sterk in Millets werk boeide, antwoordden, dat het niet de kleur was, noch het modelé of teekening, maar dat zij getroffen werden door het sentiment. Millet zocht het Hart.

Millet, hoewel hij een nieuwe kunst openbaarde, deed in zijn werk, dat, wat altijd geweest was, herleven. Niet, dat hij schilderde, was het essentieele van zijn verschijning. Hij had beeldhouwer kunnen

wezen of schrijver. Vóór alles was hij Getuiger. Hij zocht hetgeen niet voorbijgaat.

Zie zijn Zaaier! Zoo ging in de dagen van Millet de landman van Gruchy en Barbizon uit, om het zaaikoren in den grond te brengen. Maar ook de zaaier van den Pharaotijd wierp op gelijke wijze het zaad in het slib van den Nijl. Deze korenstrooiende werker van Millet, gaande in het heerlijke rythme van zijn veerkrachtigen tred, is de zaaier van den psalm der verlostten van Babylon en hij is ook de zaadwerper, die den Christus voorbijschreed.

Zoo bevruchtte de landbouwer van Virgilius den akker en zoo doet het nu nog de boer van Normandië en de korenrijke Beauce, van Brabant, der Friesche klei en van Het Bildt.

„Le Semeur” van Millet die kan een Kelt,